

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Štefana Michálíka a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 24. januára 2013 v Bratislave v trestnej veci odsúdenej **I. D. a spol.** pre organizátorstvo a pomoc k trestnému činu neodvedenia dane a poistného podľa § 10 ods. 1 písm. a/, písm. c/, § 148a ods. 1 alinea 2, ods. 4 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. júna 2002 formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. a iné, o sťažnosti odsúdenej proti uzneseniu predsedu senátu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 20. augusta 2012, sp. zn. PK-2Tš 29/2006, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdenej I. D. **sa z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Predseda senátu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku uznesením z 20. augusta 2012, sp. zn. PK-2Tš 29/2006, podľa § 553 ods. 2, ods. 5, § 567j ods. 2 per analogiam Tr. por., s poukazom na § 1 ods. 1, ods. 2, § 15 ods. 1 písm. d/, § 18 písm. b/, § 19 ods. 3, ods. 4, § 20 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 240/1990 Zb. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej pomoci, § 1, § 15 ods. 1 písm. d/, ods. 4, § 16 ods. 1 písm. d/, § 17 ods. 2, § 18, § 19 ods. 3, ods. 4, § 20, § 22 ods. 3, § 24 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, § 1 ods. 3, § 12 ods. 3 písm. c/, ods. 6, § 13 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. d/, ods. 3, § 15, § 16 ods. 3, ods. 4, § 17 ods. 1, ods. 2, § 18 ods. 4, § 20 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a s poukazom na § 2 ods. 3 zákona č. 659/2007 Z.z. o zavedení meny euro v Slovenskej republike a o zmene a doplnení niektorých zákonov priznal ustanovenej

obhajkyňi JUDr. M. J. za obhajobu I. D. odmenu a náhrady v celkovej výške 13 205,34 eur, a to v rozsahu presne špecifikovanom vo výroku tohto rozhodnutia.

Proti vyššie citovanému uzneseniu podala odsúdená I. D. sťažnosť (zv. č. 66, č. l. 179 spisu).

V jej podrobnejšom odôvodnení potom presne špecifikovala tie konkrétne body napadnutého rozhodnutia, ktoré nepovažuje za správne. Táto sa predovšetkým nestotožňuje s vyúčtovaním odmeny za účasť obhajkyne na niektorých vyšetrovacích úkonoch u osôb - svedkov, resp. obvinených ktorých nielen že nikdy nevidela, ale ich mená ani nepočula. Má preto za to, že ich výpovede nijako nesúviseli s jej trestnou činnosťou. Pokiaľ ide pritom o S., B., M. a H., títo vystupovali ako samostatne obvinené osoby, ktoré JUDr. J. taktiež ex offo zastupovala, a z toho dôvodu vyšetrovacie úkony týkajúce sa ich osôb jej boli rovnako neoprávnené vyúčtované. A napokon ani konfrontácie svedkov či obvinených, na ktorých sa obhajkyňa zúčastnila nemohli súvisieť s jej obvineným, pretože tu ide o úkony, pri ktorých si dve osoby dokazujú, kto z nich viac klame. Len mizivé množstvo úkonov, bezprostredne súvisiacich s dokazovaním jej nevinu svedčí potom o kvalite práce jej ex offo ustanovenej obhajkyne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky primárne zistiac, že sťažnosť je prípustná, bola podaná oprávnenou osobou a v zákonom stanovenej lehote podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľka podala sťažnosť ako i konanie tomuto výroku predchádzajúce a dospel k takému záveru, že podaná sťažnosť **nie je dôvodná**.

Z obsahu predloženého spisu vyplýva, že JUDr. M. J. bola I. D. za obhajkyňu ustanovená opatrením sudcu Okresného súdu Banská Bystrica zo 04. apríla 2002, sp. zn. Tp 517/02.

Ďalej je tiež zrejmé, že trestné stíhanie v predmetnej veci bolo voči I. D. právoplatne skončené dňa 30. marca 2010, a to na podklade rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku z 28. apríla 2008, sp. zn. PK-2Tš 29/2006, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. marca 2010, sp. zn. 3 Toš 6/2008.

Návrhom z 5. mája 2010, ktorý bol Špecializovanému trestnému súdu doručený dňa 13. mája 2010, si JUDr. M. J. uplatnila nárok na odmenu a náhradu za poskytovanie právnych služieb I. D. v celkovej výške 20 109,72 eur.

Predseda senátu daného súdu predmetný návrh aj spolu s predloženými prílohami preskúmal a zistil, že vyššie menovaná obhajkyňa v ňom niekoľkokrát pochybila, v dôsledku čoho bolo potom potrebné upraviť i ňou uplatnený nárok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podrobne preštudoval príslušnú časť predloženého spisového materiálu, pričom dospel k takému názoru, že napadnuté rozhodnutie je treba považovať v celom rozsahu za správne a zákonné.

Pokiaľ ide potom o jeho odôvodnenie, tak i s týmto sa plne stotožňuje, a preto v podrobnostiach naň odkazuje. Prvostupňový súd sa tu totiž dôsledným a zároveň vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadal so všetkými obhajkyňou uplatnenými položkami.

Správne bola obhajkyňi JUDr. J. priznaná odmena - a následne v závislosti od toho i náhrada hotových výdavkov, či náhrada za stratu času - len za tie úkony právnej služby, pri ktorých táto zastupovala ods. I. D. (to, že niektoré z nich sú následne bez významu vo vzťahu k jej odsúdeniu, nemôže mať z pohľadu priznanej odmeny za ne relevanciu), a teda v tomto smere je potrebné vnímať jej námietky uplatnené v podanej sťažnosti ako neopodstatnené.

Špecializovaný trestný súd napokon tiež náležite zvážil, kedy išlo o spoločné úkony pri zastupovaní, resp. obhajobe dvoch alebo viacerých osôb, a v týchto prípadoch potom základnú sadzbu tarifnej odmeny aj primerane znížil - o 20%.

Ďalej je tiež nevyhnutné podotknúť i tú skutočnosť, že spôsob výkonu obhajoby nie je predmetom skúmania v danom konaní. Súd rozhodujúci o nároku obhajcu na odmenu a náhrady (§ 553 ods. 2, ods. 5 Tr. por.) preskúmava iba správnosť účtovania jednotlivých položiek zo strany ustanoveného obhajcu, a nie aj úroveň ním poskytnutých právnych služieb, pretože aj v prípade ich nekvalitného poskytnutia nie je možné samotnú výšku tarifnej odmeny meniť (z toho dôvodu ju znížiť). Ak je teda táto vyúčtovaná v súlade s príslušnými právnymi predpismi, je potrebné ju v uplatnenej výške aj priznať.

Z dôvodov vyššie uvedených preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené v enunuciáte tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 24. januára 2013

JUDr. Štefan M i c h á l i k, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová